

«Per a mi l'escultura era la vida; tenia actitud»

Em truca: era a Santa Maria del Mar quan van posar Felip V. No, ell no va ser el vidrier que el va pintar, però té plànols que mostren que els vitralls van ser de nova creació. Vidres trencats posa en el plànol.

—Jo no sabia qui era aquest Felip V. Va ser la meua filla qui m'ho va dir. Li vaig ensenyar els plànols. Vaig fer els vitralls que estan a l'altre passadís, inclòs l'escut del Barça. Va ser una empresa d'Irun la que va fer aquest rei.

—**¿Tota la vida ha fet vitralls?**

—Vaig néixer el 1930. A casa meua va caure una bomba. La meua mare i jo érem al refugi.

—**¿I el seu pare?**

—Havia mort. Em van criar la meua mare, el meu avi Antonio i el meu oncle Miquel.

—**¿Com es va fer mestre vidrier?**

—Als 14 anys treballava de polidor de bicicletes al Poblenou. La meua mare es va adonar que estava gairebé anèmic i una veïna ens va dir que a Barcelona, a Granjas Catalanas, necessitaven un grum. Aquella era una granja de te de primera. Venia el modista Pertegaz, el fill del doctor Andreu...

—**Però.**

—Era repartidor de llet al matí i grum a la tarda. I aquí arriba Pere Cánovas. A la granja, venia un senyor amb pipa i cabells llargs. Jo tenia inquietud de caricaturista: vaig agafar un paper i li vaig fer una caricatura.

—**¿Qui era?**

JOAN CORTADELLAS

Pere Cánovas

Parla de Felip V, bé, del vitrall d'«aquest rei». És polifacètic i representa 83 anys d'història

PER
Catalina
Gayà

—Vicente Navarro, l'escultor, i jo no ho sabia. Un cambrer l'hi va ensenyar. 'Grum, vine, va dir. Em va preguntar si feia classes de dibuix i vaig dir que no. Em va portar a La Llotja, i em va apuntar a classes, de set a nou.

—**¿Qui li va ensenyar a fer la caricatura?**

—Això es porta a dins, nena.

—**Va seguir a la granja.**

—Sí, i la meua part professional comença quan un cambrer em diu: 'Grum, vés-te'n al carrer Rosselló a buscar cafè torrat'. Hi vaig anar i vaig veure una botiga d'imatgeria on feia falta un aprenent de pintor. Vaig plegar de la granja i me'n vaig anar a disfrutar.

—**¿Què feia?**

—Tenia actitud per fer escultura. Per a mi, l'escultura era la vida, però l'escultor no em volia pagar per ser aprenent, i jo no podia arribar a casa sense els cinc duros que em donaven com a aprenent de pintor.

—**¿Què va passar?**

—Joan Messeguer em va buscar a La Llotja i me'n vaig anar a pintar esglésies cremades. Em donava 75 pessetes. Vaig estar amb ell fins que vaig anar a la mili, als 19 anys.

—**Segueixi.**

—Vaig tornar al cap de dos anys i 10 dies a l'empresa Messeguer, però m'enviaven uns mesos al Pirineu, altres a Benicarló. Llavors, jo ja tenia la meua promesa i la volia veure cada dia. Em vaig dir: 'He de buscar alguna cosa d'art que sigui a Barcelona'.

—**¿Ho va aconseguir?**

—Vaig anar a Casa Bonet. Aquí comença la meua etapa com a vidrier. Després vaig anar a treballar a Casa Oriach, on vaig estar 26 anys. Els 10 vitralls que vaig fer a Santa Maria del Mar els vaig fer per a Oriach.

—**¿Quants vitralls ha fet?**

—Més de 5.000 metres de vitralls entre Catalunya, Mallorca i Llatinoamèrica.

—**¿Art sacre?**

—I claraboies, la del Banc Central, de passeig de Gràcia. He treballat en dues obres de Gaudí: la restauració dels vitralls de la catedral de Mallorca, i vaig policromar la cripta de la Colònia Güell, a Santa Coloma de Cervelló.

—**Aconselli els joves.**

—El que els diré és molt dur: s'han oblidat dels ceramistes, dels vidriers, dels escultors, dels pintors... ≡

gentecorriente@elperiodico.com